

Starší Steven E. Snow
Předsednictvo Sedmdesáti

Naděje

*Naše naděje v Usmíření nám dává moc díky
náhledu na věčnost.*

Naše rodina vyrůstala v pustině jižního Utahu. Déšť je tu vzácný, a naděje v dostatek vláhy před letními vedry je pokaždé nezměrná. Vždy jsme v déšť doufali, modlili jsme se o něj a v těžkých dobách jsme se postili.

Vypráví se o dědovi, který vzal svého pětiletého vnuka na procházku po městě. Nakonec došli k obchůdku s potravinami na hlavní ulici, kde se postavili na chlazenou sodovku. Zastavilo zde auto z jiného státu a řidič přistoupil k dědovi. Cizinec ukázal na oblaček na obloze a zeptal se: „Myslíte, že bude pršet?“

„Samozřejmě v to doufám,“ odpověděl stařík. „Když ne kvůli sobě, tak kvůli chlapci. Já jsem už déšť viděl.“

Naděje je emoce, která nám do každodenního života vnáší barvitost. Je definována jako „pocit, že události se obrátí v to nejlepší“. Když žijeme s nadějí, „hledíme vpřed s touhou a rozumnou důvěrou“ (viz dictionary.reference.com/browse/hope). Naděje nám vnáší do života uklidňující vliv, jelikož s důvěrou očekáváme události budoucí.

Někdy doufáme v něco, na co máme malý nebo žádný vliv. Doufáme, že bude slunečno. Doufáme, že brzy začne jaro. Doufáme, že reprezentanti našeho oblíbeného

sportu vyhrají mistrovství světa nebo olympiádu.

Takové naděje činí náš život zajímavým a někdy vedou k neobvyklému či pověřivému chování. Můj tchán je například veliký sportovní fanoušek, ale je přesvědčen, že pokud se *nedívá* na svůj oblíbený basketbalový tým v televizi, pak spíše vyhrají. Když mi bylo dvanáct, v naději ve výhru jsem trval na nošení téhož páru nepraných ponožek na každý zápas Malé Ligy v baseballu. Maminka mě donutila nechávat je na zadní verandě.

Jindy nás mohou naše naděje vést ke snům, které nás mohou inspirovat a vést k činu. Jestliže máme naději zlepšit se ve škole, tato naděje může být uskutečněna horlivým studiem a obětí. Jestliže doufáme, že budeme hrát ve vítězném týmu, tato naděje nás může vést k důslednému tréninku, obětavosti, týmové práci a nakonec k úspěchu.

Roger Bannister byl studentem medicíny v Anglii a měl velkolepou naději. Přál si být prvním, kdo zaběhne míli pod čtyři minuty. Po většinu první poloviny dvacátého století nadšenci mezi atleti dychtivě očekávali den, kdy bude u míle prolomena čtyřminutová hranice. Za ta léta se tomu mnoho mimořádných běžců přiblížilo, ale čtyřminutová hranice nepadla.

Bannister se věnoval náročnému tréninkovému plánu v naději, že dosáhne svého cíle – vytvořit nový světový rekord. Někteří ze sportovního světa začali pochybovat, zda vůbec lze čtyřminutovou hranici prolomit. Údajní experti se dokonce domnívali, že lidské tělo je fyziologicky neschopné běžet tak velkou rychlostí tak dlouhou vzdálenost. Veliká naděje Rogera Bannistera se naplnila 6. května 1954! Proběhl cílovou čarou za 3:59.4, v novém světovém rekordu. Jeho naděje v prolomení čtyřminutové hranice v běhu na jednu míli se stala snem uskutečněným díky tréninku, tvrdé práci a obětavosti.

Naděje může inspirovat sny a pobízet nás, abychom je uskutečnili. Naděje sama nám však úspěch nezajistí. Mnohé úctyhodné naděje se vytratily, neboť ztroskotaly na úskalích dobrých úmyslů a lenosti.

Nejhlubší naděje nás, rodičů, se soustřeďují na naše děti. Doufáme, že vyrostou a povedou zodpovědný a spravedlivý život. Takové naděje snadno zmaří to, když jako rodiče nebudeme dobrým příkladem. Naděje sama neznamená, že naše děti budou vyrůstat ve spravedlivosti. Musíme s nimi trávit čas při rodinných domácích večerech a hodnotných rodinných činnostech. Musíme je naučit modlit se. Musíme si s nimi číst v písmech a učit je důležitým zásadám evangelia. Jedině tak je možné, aby se naše nejhlubší naděje naplnily.

Nikdy nemáme dovolit, aby naděje vytlačilo zoufalství. Apoštol Pavel napsal, že každý z nás „v naději orati má“ (1. Kor. 9:10). Naděje nám obohacuje život a pomáhá nám těšit se na budoucnost. Ať oráme pole nebo děláme cokoli jiného, je nutné, abychom jako Svatí posledních dnů měli naději.

V evangeliu Ježíše Krista je nadějí touha jeho následovníků

získat věčné spasení skrze Usmíření Spasitele.

Právě tuto naději musíme všichni mít. Ta nás odlišuje od zbytku světa. Petr nabádal následovníky Krista: „Hotovi pak buďte vždycky k vydání [odpovědi každému], kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás.“ (1. Petrova 3:15.)

Naše naděje v Usmíření nám dává moc díky náhledu na věčnost. Tento náhled nám umožňuje hledět za tento život až k příslibu věčností. Nemusíme být svazováni omezeným výhledem náladových očekávání společnosti. Můžeme se svobodně těšit na celestiální slávu a zpečetění ke své rodině a milovaným.

V evangeliu souvisí naděje téměř vždy s vírou a pravou láskou. President Dieter F. Uchtdorf učil: „Naděje je jednou z noh trojnohé stoličky, spolu s vírou a pravou láskou. To jsou tři prvky, jež stabilizují náš život bez ohledu na hrboly nebo nerovnosti, s nimiž můžeme v určité době přijít do styku.“ („Nekonečná moc naděje“, *Liahona*, listopad 2008, 21.)

V závěrečné kapitole Knihy Mormonovy Moroni napsal:

„Pročež, musí býti víra; a musí-li býti víra, musí také býti naděje; a musí-li býti naděje, musí také býti pravá láska.

A pokud nemáte pravou lásku, nemůžete býti nikterak spaseni v království Božím; a také nemůžete býti spaseni v království Božím, nemáte-li víru; a také nemáte-li žádnou naději.“ (Moroni 10:20–21.)

Starší Russell M. Nelson učil: „*Víra* je zakořeněna v Ježíši Kristu. *Naděje* se soustřeďuje na Usmíření. *Pravá láska* se projevuje v ‚čisté lásce Kristově‘. Tyto tři vlastnosti jsou propleteny jako dráty v kabelu, a nelze je vždy přesně rozlišit. Společně se stávají lanem, které nás poutá k celestiálnímu království.“ („A More Excellent Hope“, *Ensign*, February 1997, 61.)

Když Nefi v závěru svého záznamu prorokoval o Ježíši Kristu, napsal: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem.“ (2. Nefi 31:20.)

Tento „dokonalý jas naděje“, o němž Nefi mluví, je naděje v Usmíření, ve věčné spasení umožněné obětí našeho Spasitele. Tato naděje vedla po věky muže i ženy k vykonávání pozoruhodných věcí. Dávni apoštolové procházeli zemi a svědčili o Něm, a nakonec v Jeho službách položili život.

Mnozí z prvních členů Církve v této dispensaci opustili domov a se srdcem plným naděje a víry se vydali na západ přes rozsáhlé pláně do údolí Solného jezera.

V roce 1851 se Mary Murray Murdochová, sedmašedesátiletá vdova, připojila ve Skotsku k Církvi. Tato malá žena neměla ani metr a půl, vážila sotva čtyřicet kilo, ale porodila osm dětí, z nichž šest se dožilo dospělosti. Pro její velikost jí její děti a vnoučata s láskou říkaly „Malá babi“.

Její syn, John Murdoch, se připojil k Církvi a se svou ženou a dvěma malými dětmi se v roce 1852 vydali do Utahu. O čtyři roky později John poslal své matce nezbytný obnos, aby se mohla připojit k rodině v Salt Lake

City. S nadějí daleko přesahující její výšku se Mary v 73 letech vydala na svízelnou cestu do Utahu.

Po bezpečné cestě přes Atlantik se připojila k nešťastím pronásledované Martinově výpravě s ručními vozíky. 28. července se tito pionýři s ručními vozíky vydali na západ. Utrpení této výpravy je dobře známo. Z 576 členů výpravy jich téměř čtvrtina zemřela, než dorazili do Utahu. Další by byli zahynuli, kdyby nedošlo na záchrannou akci zorganizovanou prezidentem Brighamem Youngem, který poslal vozy s pomocí, aby našli ve sněhu uvězněné Svaté.

Mary Murdochová zemřela 2. října 1856 poblíž Chimney Rock v Nebrasce. Zde podlehla vyčerpání vystavena nepřízní počasí a těžkostem cesty. Její křehké tělo prostě nevydrželo fyzické vypětí, které Svatí podstupovali. Když umírala, v myšlenkách byla u své rodiny v Utahu. Poslední slova této věrné pionýrské ženy zněla: „Řekněte Johnovi, že umírám tváří směrem k Sionu.“ (Viz Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Mary Murray Murdochová je příkladem naděje a víry mnoha dávných pionýrů, kteří podnikli odvážnou cestu na západ. Duchovní cesty dneška nevyžadují o nic méně naděje nebo víry než cesty dávných pionýrů. Naše překážky mohou být odlišné, ale naše zápolení je stejně velké.

Modlím se, aby naše naděje vedly ke splnění našich spravedlivých snů. Zvláště se modlím, aby naše naděje v Usmíření posilovala naši víru a pravou lásku a dávala nám náhled na věčnost našeho budoucího života. Kež my všichni máme tento dokonalý jas naděje – o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Larry M. Gibson

První rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů

Posvátné klíče Aronova kněžství

Pán chce, aby každý nositel Aronova kněžství vyzýval všechny, aby přišli ke Kristu – počínaje svou rodinou.

Jeden můj syn se ve věku 12 let rozhodl chovat králíky. Postavili jsme klece a získali jsme jednoho velkého samce a dvě králíčí samičky od souseda. Neměl jsem vůbec představu o tom, do čeho jdeme. Zkrátka byla králíkárna nabitá králíčky k prasknutí. Nyní, když je můj syn již dospělý, musím s úžasem přiznat údiv nad tím, jak to zvládali – sousedův pes se občas dostal do králíkárně a chov oslaboval.

Ale bylo pro mě dojemné sledovat, jak se můj syn a jeho bratři o králíky starali a jak je chránili. A teď, jako manželé a otcové, jsou způsobilými nositeli kněžství, kteří milují své rodiny, posilují je a bdí nad nimi.

Hřeje mě u srdce, když pozoruji vás, mladé muže Aronova kněžství, jak bdíte nad těmi kolem vás, včetně svých rodin, členů svého kvora a mnoha dalších, jak je podporujete a posilujete je. Mám vás moc rád.

Nedávno jsem pozoroval, jak byl jeden třináctiletý mladík ustanoven prezidentem kvora jáhnů. Poté, co mu biskup potřásl rukou a oslovil ho jako „presidenta“, vysvětlil členům kvora, že ho „oslovil jako presidenta, aby zdůraznil posvátnost jeho povolání.

President kvora jáhnů je jedním z pouhých čtyř členů ve sboru, kteří drží klíče předsednictví. On, se svými rádci, povede s těmito klíči kvorum díky inspiraci Páně. “ Tento biskup chápal, jakou moc mají předsednictva vedená prezidentem, který drží posvátné klíče kněžství a používá je. (Viz NaS 124:142–143.)

Později jsem se zeptal onoho mladíka, zda je připraven předsedat tomuto úžasnému kvoru. Jeho odpověď zněla: „Jsem nervózní. Nevím, co dělá president kvora jáhnů. Můžete mi to říci?“

Řekl jsem mu, že má úžasné biskupstvo a poradce, kteří mu pomohou stát se úspěšným a silným vedoucím kněžství. Věděl jsem, že budou respektovat posvátné klíče předsednictví, které obdržel.

Pak jsem se ho zeptal: „Myslíš, že by tě Pán povolal k tomuto důležitému povolání, aniž by ti poskytl vedení?“

Zamyslel se, a pak odpověděl: „Kde ho najdu?“

Po krátkém rozhovoru si uvědomil, že vedení najde v písmech, ve slovech žijících proroků a v odpovědích na modlitby. Rozhodli jsme se najít nějaký